

ח"כ"חרות סותם אוזניו מאז פרשת "אלטלינה" ויו"ר העבודה אינו יכול לסבול את המתח של

"דאלאס"

לליזול, והוסיף: "אני רגיל לחיים קשים, ושמיכות מלוכה לכות ותא המדיף ריח ליזול לא היו שוברים אותי."

הפנתר השחור **מוני יקוב** אינו עוסק רק באירגון תנועת-מחתרת נגד צה"ל, כפי שנטען בעיתונים. יקוב, שעד 1972 היה המנהל של תיאטרון מרתף, בסוף רחוב בנייהודה בתל-אביב, ושחור לפני כחצי שנה מארצות-הברית, מחפש בימים אלה בקדחתנות מקום לתיאטרון שלו, שהיה הראשון במסגרת תיאטרונים הלא-ממוסדים שפרחו בשנים האחרונות. "בעוד שבעבר היה התיאטרון מיועד לילדי השמנת, עכשיו הוא יהיה מיועד גם לילדי השכונות." הסביר מוני את ההבדל בין גילגולו הראשון של התיאטרון לגילגולו העכשוי.

הפתעה נעימה ציפתה לציירת **אסתר ברטל**, כש נודע לה שציוורה נבחר לתחרות בינלאומית. ברטל, מנהלת בחברת-אלקטרוניקה, נשואה לכלכל באל-על ומטפלת בשני ילדים, קראה בעיתון שנסרכת מונקו עורכת תחרות לציוור במונטה-קרלו. 2800 ציירים מרחבי העולם, וביניהם ברטל, הגישו את ציוריהם לתחרות גרנד פרי 16, ומהם, נבחרו 170 בלבד, ביניהם ישראלית אחת. הציירת המנהלת, שכבר ערכה שלוש תערוכות בארץ, סיפרה, ערב צאתה למסיואן הלאומי של מונקו, שלמרות

הם פונים לרכילות וגיוונים מהדלפות שאינן מדויקות ו- מגמתיות. אחר-כך הם יושבים ברחבה שליד משרד ראש-הממשלה ומחכים לסיום הישיבה, ובניתיים הם מראיינים זה את זה ומקיימים שיחות בטלות שהקשר בינן לבין המציאות הוא מיקרי בלבד."

בערב-ראיונות גילה ח"כ המערך **שימרון פרס** שהוא חובב מושבע של הסרטים הערביים המוקרנים בלילות שבת בטלוויזיה. למראיינו, **איתן דנציג**, הוא אמר: "אלה הם סרטים נאיביים, ללא דפיקות-לב, הכל ברור. אין מתח כמו בדאלאס."

סגן שר-האוצר, מניח על השולחן מולו, את תווית-הזהיון, הנושאת את שמו. קאופמן, שבא לוועידת-התיירנים שנערכה במלון בתל-אביב, הועלה לבמה וישב בכסא שיועד לרפי פרבר, מנכ"ל משרד-התיירות. כשהבחין שאינו יושב בכיסא הנכון, לא עבר לכיסא השני, אלא החליף את תוויות הקרטון, כדי למונע טעויות-בזהיון.

חיים קאופמן

מזכיר-הממשלה הפורש, **אריה נאור**, נשאל אם אכן אמר ראש-הממשלה, **מנחם בגין**, לשר-האוצר, **יורם ארידור**, שהוא יכול להתפטר. ענה נאור: "בגין התכוון אל משהו אחר בכלל, אך את שמו לא אוכל לגלות." בהתייחסו למקור הידיעה, אחד הכתבים המדיניים, אמר נאור: "אחדים מהכתבים המדיניים אינם מבינים כל-כך במדינאות, ולכן

מדוע אינו מתאר בספרו עניינים לכלא את מה שהוביל אותו לכלא, אלא עוסק רק בניחות המצב בבתי-הסוהר. כשישבת בתא אחד עם **אשר ידלין**, וסיפרתי לו על המיטפת שלי, הוא אמר לי: 'צור, אם לקח לך שש שעות להסכים לי את העניין, ועדיין לא הבנתי כי דיוק מדוע קיבלת 15 שנה, אז הציבור בחוץ יבין?'

אחד מעסקני-חרות, שנשאל מדוע סותם ח"כ **איתן ליבני** את אוזניו בצמרגפן לא התפלא: "כך זה אצלו מאז שהפגינו את אלטלנה."

שחקן תיאטרון, **תבימה**, מחופש כגרוצ'ו מארכס, מצית סיגר לאיש-העסקים רוני שטן. וילוז'ני שהוזמן לפתיחת מועדון, הדביק לעצמו שפם מלאכותי, הרכיב משקפיים, והתהלך כמו כוכב-הקולנוע.

שמואל וילוז'ני

עיסוקיה הרבים, בכל שעה של פנאי היא מצעירת.

עורך-הדין **מררכי משעני**, טען בלהט לפני הר שופט, **בנימין כהן**, כי גא-שמת, שלמדה בבית-ספר ממך לכתיב-כללי, היא, בכל-זאת, בחורה דתית. "בית-ספר ממלכתי אינו בית-ספר של המיסיון!" אמר הסניגור ו-השופט ענה לו בחיוך: "אני בטוח כי שריה-חנינך ישמח לשמוע מפיו שאתה נותן הכר שר לבתי-הספר שלו."

השיחרור. ידעתי שכאשר אשי-חחרר לא תהיה לי סבלנות ולא יהיה לי זמן."

אין זה סיפרו הראשון של צור. לפני קום המדינה הוא כתב ספרון, העוסק ב-פרקים בתולדות הציונות, ש-פורסם בשם-עט. צור היה אז מרדך בתנועת-נוער.

צור נשאל אם אכן הודה באשמה רק אחרי שהוכנס לתא שהסריה מליזול, כפי שפורסם בזמנו בעיתונים. צור אמר שהוא הודה בלי שום קשר

מישאל בזה מתחת לשולחן - מעידה

לציון: "ביטוי לא מקובל. אני לא נותן ולא מקבל מתחת לשולחן, ואם יש הסכם מיוחד, זה לא נעשה בהתבא."

יגאל גריפל, סגן-ראש-עיריית תל-אביב: "אם יוצאת משלחת-נוער לחו"ל, ואני קובע מורה או מרדך שנהגה מכך, זה בוודאי מתחת לשולחן, וזה מקובל, למרות שזה נעשה מעל השולחן. במיסגרת העירונית אי-אפשר לתת מתחת לשולחן. לעומת זאת, בחברות העירוניות או בפרויקט שיקום השכונות, נקלטים עובדים על-ידי קריטריונים מיוחדים."

משה מירון, מי שהיה ממלא-מקום ראש עיריית רמת-גן: "לא מקובל. הייתי עשר שנים בתפקיד, ואני לא זוכר שאיפפעם נתנו מתחת לשולחן, זה לא ז'רגון מוניציפאלי. מתחת לשולחן." **דויד שיפמן**, ממלא-מקום ראש עיריית תל-אביב לשעבר וסגן שריהתחבורה בהווה: "לא, בהחלט לא. ההכללה שהוא עשה, שזה סלאנג מוניציפלי, אני שומע על-כך בפעם הראשונה. אין דבר כזה."

דויד בגין, ראש עיריית קריית-גת: "חס ושלום. שליטא התכוון בוודאי לכך שהעיריות לא יכולות לפעול כדי למצוא עובדים טובים יותר בגלל בעיות-שכר. אין נוהג לתת."

דויד מסיקה, סגן-ראש-עיריית בתים: "לא מכיר דבר כזה. מה שמקובל זה מה שאמר פעם לוי אשכול, שנותנים בעזרת השם, נותנים גמול השכלה. שעות כוננות, קילומטרו, וכל זה נוסף למשכורת, אך זאת על-פי הסכמים ארציים."

ח"כ הליברלים, בני שליטא, זרק פצצה ב-מליאת-הכנסת. הוא סיפר שהוא נותן הטבות לעובדיו "מתחת לשולחן". אנשי-ציבור שונים נשאלו במישאל בוק של העולם הזה מה הם נותנים ומה הם מקבלים מתחת לשולחן. והם השיבו:

שמואל רכטמן, מי שהיה ראש עיריית רחובות וח"כ: "עזבו אותה. היתה לו פליטת-פה. כל ראש-עיר רשאי לאשר שעות נוספות, וזה מעל השולחן, אחרי שמסכמים זאת עם ועדה-עובדים."

רפי סוויסה, ח"כ המערך וראש המועצה המקומית מוכרת-בתיה: "התבטאות אמללה של ראש מועצה שלא דיבר מהכתב, וחשב שנו המועצה במנחמיה. אי-אפשר לתת מתחת לשולחן, ולצערו גם לא מעל השולחן, בגלל מדיניות מיישרת-הפנים."

ז'ק אמיר, ח"כ המערך וראש עיריית דימונה: "מה, אין לי מה לעשות? כשיש מעל למה לתת מתחת? הוא איבד את שיווי-מישקלו אם הוא מדבר מתחת לשולחן, מי לא מבקר אותו? כבר אמרתי במקום אחר שהוא צריך לבקש את סליחת ראשי-הערים העושים את מלאכתם נאמ-נה."

יהודה השאי, ח"כ המערך ויו"ר האגף המוניציפאלי במפלגה: "יש לי מול. אני לא נותן ולא מקבל. חוץ מזה, אני לא מאמין שהוא עושה מה שהוא אומר."

חנינה גיבשטיין, ראש עיריית ראשון-